

tal maa anses for tilstrækkeligt, og ligeoverfor den overmaade store Bægt, man i det Hele — og jeg skal tilføje efter min og Flertallets Opfattelse med den fuldstændigste Ret — lægger paa Udtalelserne i Kommissionensbetænkningen, forekommer det mig ogsaa, at man kan bevolige sig med, at den meget sagkyndige og meget grundige Kommission har ment, at dette Antal var tilstrækkeligt. Seg forudsætter, at den, foruden de Grunde, som ere anførte i selve Betænkningen, har havt Leilighed til at sigte disse enkelte Tilfælde ganske anderledes, end der er Leilighed til at gjøre her. Med Hensyn til Kritiken over Arkitektens Skrivelse skal jeg ikke komme ind derpaa, da det allerede er oplyst, at den Bygning, der har været Gjenstand for denne saglige Bedømmelse, vil der muligvis slet ikke være Tale om at benytte, og det forekommer mig, at man i Lovforslagets Indhold og i Tillid til Administrationens Dygtighed og Samvittighedsfuldhed ikke behøver og heller ikke ellers er vant til ved Anlæg af den Art at søge større Garantier, end man kan finde der.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Seg har en Fornemmelse af, at Thinget længe efter at komme til Afstemning, og jeg skal derfor ikke, hvad der igrigt kunde være Anledning til, gaa ind paa at indbegaa flere Enkeltheder, som ere fremkomne under Diskussionen, men stole paa, at disse ere blevne indbegaaede af foregaaende Talere. Der er imidlertid to Punkter, som jeg nødvendigvis maa udbede mig de Herreris Laalmodighed til at høre paa, naar jeg omtaler dem et Dieblit. Det ene er det finansielle Spørgsmaal, som nylig blev berørt af det ærede 2det Medlem for 1ste Kredts (Bloug). Det ærede Medlem rettede nemlig det Spørgsmaal til mig, om Udgiften, som Staten havde til Bdiotvæsenet, dog ikke, Alt vel overveiet, udgjorde 60,000 Kr. (Bloug: Nei, 36,000 nu, men efter Lovforslaget 60,000) — ja, der er altsaa ingen Misforstaaelse. Dertil skal jeg svare, at jeg ikke kender nogen saadan Udgift, der kunde løbe op til de nævnte 36,000 Kr. Hvad der nu af Statskassen ydes til Bdiotterne, er det overmaade let at finde, thi det er kun en Sum, der er optaget paa Forslaget til Finantslov under § 21, IV D. a. „til uformulering og aandsbvage Børns Undervisning 10,000 Kr.“ Det er det eneste Belsb, jeg veed af at sige. Dertil vil komme, som jeg forklarede igaar, saavidt jeg antager, idetmindste 4,000 Kr., hvorom et Endringsforslag er stillet til Finantslovens 3die Behandling og er tiltraadt af Finantsubvalget. Endvidere vil dertil komme under samme Forudsætning 1,000 Kr., hvormed jeg agter som et Forsøg at faae Bdioter anbragte til Markarbejde overensstemmende med Kommissionens Indstilling. Naar vi lægge det sammen, antager jeg, at Finantsloven for det allerede nu løbende Fi-

nantsaar vil omfatte 15,000 Kr. til Bdioters Bedste, og lægger man dertil de 15,000 Kr., som Lovforslaget omfatter, komme de 30,000 Kr., jeg nævnte igaar, frem. Mere veed jeg ikke af; anden Understøttelse til Bdioter tror jeg heller ikke, der er udenfor den Tilladelse til at holde Lotteri, som Bdiotanstalten paa Bakkegaarden nu har, og det er en meget betydelig Understøttelse, der ydes derigjennem (Bloug: Den ydes jo af Private); men det er dog en Understøttelse, der er givet Anstalten af Staten derved, at der er tilstaaet den Ret til at holde Lotteri, der indbringer store Summer; om ogsaa det er Private, der spille i Lotteriet og sætte endel af deres Penge til, er det klart, at det er en Understøttelse af Staten. Spørger man, om jeg mener, at man, hvis Lovforslaget bliver vedtaget, da vil kunne holde Udgiften bestandigt paa de 30,000 Kr., skal jeg tilstaa, at det er meget tvivlsomt, og jeg skal være meget tilbøielig til at tro, at man vil komme til at forhøje den noget; men jeg tror ikke, at man let vil komme ud over en Sum af 50,000 Kr. Sammenligner man dermed den Beregning, jeg gjorde igaar, over, hvad jeg formener, at Statsdriften vil medføre, bliver det dog staaende fast, at det 1ste vil være meget dyrere end det Første. — Det andet Punkt, jeg skal omtale, er allerede igaar blevet nævnt af den ærede Sekretær, Zuel, der har stillet Forslag til en motiveret Dagsorden, og gjentaaget i stærke Udtryk idag af det ærede 2det Medlem fra 1ste Kredts (Bloug), det nemlig, at det maa være klart, at der ikke kan komme Noget ud af Sagen i denne Samling. Det blev allerede modsagt af det ærede Medlem ligeoverfor mig (M. Andersen); men jeg indrømmer, at det vist vilde være sangvinst at haabe, at Sagen skulde glide saa let gennem det andet Thing, at man kunde vente, at noget Lovforslag kom ud i denne Samling; men ikkebestomindre vil der være meget stor Forskjel paa, om Thinget nu ender Behandlingen enten paa den ene eller den anden Maade — jeg mener enten ved en Dagsorden eller ved at negte Overgang til 3die Behandling — eller lader Sagen nyde Fremme, saa at den kan komme over i Folkethinget og der opnaa en første Behandling. Der har jo her i Thinget været Divergens om et Hovedpunkt, om man skal gaa frem i Overensstemmelse med det Lovforslag, der foreligger, eller skal slaa ind paa en anden Vej. Ved at Sagen kommer til Forhandling i Folkethinget, om endogsaa kun til en 1ste Behandling, vil jeg dog faae nogen Veiledning til at kunne bedømme, hvad der kan sættes igennem i det andet Thing, og derved faae et meget betydningsfuldt Bidrag til at dømme om, hvad der kan gøres i Sagen for Fremtiden.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvormed den stillede Dagsorden saalydende: